

Acteur en presentator Roeland Fernhout: Heel jong wist ik: het leven is niet eerlijk

Hij acteert al acht jaar bij Toneelgroep Amsterdam en hij presenteert het reisprogramma *RTL Travel*. Roeland Fernhout (35) zit niet stil. Een afspraak maken is dus niet makkelijk. Hij is aan het repeteren, op tournee, óf hij ploetert vijfduizend kilometer verderop door de jungle, voor opnames. We hebben geluk. Roeland neemt gewoon de telefoon op in Amsterdam.

Wat zoekt een acteur op het stadsplein in Kiev?

Het ligt misschien niet voor de hand, maar het is een combinatie die voor mij klopt. Werken voor *RTL Travel* is een soort heilige graal. Iederéén wil dat programma doen. Ik ook, maar het was geen enorme wens op mijn verlanglijstje. Kijk, ik heb net als iedereen dromen: mijn Oscarspeech heb ik natuurlijk al honderd keer geschreven, maar dat is iets anders. Dit reisprogramma klopt. Het past me als een handschoen. Veel mensen denken dat het een relaxt baantje is en dat ik me wentel in luxe en weelde. Maar het is loeihard buffelen. Mij maakt dat niet uit: afzien vind ik ook leuk."

Hoe combineer je die twee banen?

"Ik ben in loondienst bij Toneelgroep Amsterdam en speel in veel stukken. *Travel* boekt me in de tijd die over is. Ingewikkeld is het wel. Met drie belangrijke theaterstukken op het programma is het nu al de vraag of dat komend sei-

zoen gaat lukken."

Een hectisch leven dus?

"Ja, maar desondanks kwam het reisprogramma wel op een heel goed moment in mijn leven. Ik had net een periode van

*"Twijfel is mijn motor.
Daardoor doe ik
mijn stinkende best"*

◁ hard werken achter de rug. Alleen maar spelen, spelen, spelen. Ik was zó toe aan nieuwe impulsen; niet meer elke dag op dat toneel. Dat reizen was briljant. Ik werd eindelijk weer gestimuleerd en geprikkeld. Het bracht iets heel nieuws op gang."

Je praat alsof je de midlife-crisis al achter de rug hebt.

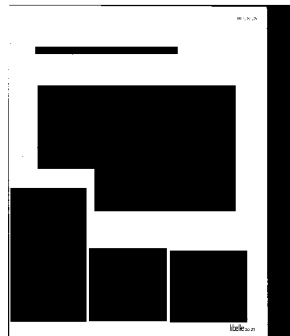
"Nou, dat is misschien ook wel zo. Een paar jaar geleden ben ik overwerkt geweest. Ik had mezelf echt de vernieling in gedraaid. Het gebeurde op tournee met *Scènes uit een huwelijk*. We waren in Arnhem en het was tien minuten voor aanvang van de voorstelling. Ik zat op een stoel in de kleedkamer en ik kon niet meer voor of achteruit. Ik was verlamd, apathisch. Echt vreselijk, ik wens het niemand toe."

Wat heb je gedaan?

"Heel erg hard gehuild. Mijn collega's hadden het al zien aankomen. Het kwam ook niet zomaar uit de lucht vallen, er was al langer iets aan de hand. De lol was er volledig vanaf. Ik had nergens meer plezier in. Moe, slecht slapen. Het leven was bedekt met een grauwsluier. Als ik dacht aan alles wat nog moest komen, werd ik niet goed. Dat waren allemaal gigantische bergen."

Heb je gespeeld die avond?

"Natúúrlijk, het spel gaat altijd door. Maar toen ik als verlamd op die stoel in de kleedkamer zat, wist ik wel: dit is goed mis. Alsof er kiezels in de motor waren gegooid. De boel liep gewoon vast. Ik heb zes weken geslapen. Nooit geweten dat een mens zo ontzettend lang en veel kan slapen. Toen ik wakker werd, leek het alsof ik er een paar dagen tussenuit was

geweest. Sindsdien pas ik heel erg op dat ik daar niet opnieuw beland. Toneelspelen is, hoe je het ook went of keert, een soort

weerslag van je eigen leven. Daarom is het belangrijk dat je een eigen leven hebt en dat je de balans in de gaten houdt. Ik voel het nu eerder aankomen en zeg sneller nee tegen dingen. Dat is voor mij heel moeilijk, want ik vind alles leuk om te doen. Ik ben nieuwsgierig, wil alles weten. Dat is wat me het meest drijft.”

En alles ervaren?

“Alles! Ik ben geen *thrillseeker*, ik hoef niet per se uit vliegtuigen te springen. Hoewel... ik zou het doen als het me werd gevraagd. Maar het opdoen van nieuwe ervaringen oefent nu eenmaal een enorme aantrekkingskracht op me uit.”

De keerzijde van alsmaar nieuwe kicks zoeken, is dat je oppervlakkig bent.

“Nee, ik ben juist een uitermate loyaal iemand. Ik heb al zestien jaar dezelfde relatie. Dat is vrij wonderlijk. En bij Toneelgroep Amsterdam zit ik ook alweer acht jaar. Twee vaste ijkpunten die eigenlijk in tegenspraak zijn met hoe ik ben. Maar ik denk dat daardoor de boel in het gareel blijft.”

Hoe kun je zo'n lange relatie hebben als je zo'n hectisch druk leven leidt?

“Ik kan dat leven leiden juist omdat we zo lang bij elkaar zijn. Neem dat reisprogramma. Stel dat ik een partner had die ik pas twee jaar kende. Dan is de kans dat de liefde het niet overleefd heel groot. Juist omdat we zo goed weten wat we aan elkaar hebben en wat we voor elkaar betekenen, heb je meer krediet. Ik weet: het komt altijd weer goed. Ik heb geen twijfels. Het was zestien jaar geleden liefde op het eerste gezicht. Terwijl ik daar nooit in geloofde.”

En eeuwige liefde, geloof je daar in?

“Nee, en om die reden ben ik ook nooit getrouwd. Ik vind dat je keer op keer de niinlijke vraag moet durven stellen: *aan we samen door?* In plaats van te denken: het karretje rolt wel. Ik denk dat dat de kracht is van onze relatie. Het bij elkaar zijn is een bewuste keuze. Als je trouwt, beloof je iets onwaarschijnlijk: ‘jij en ik tot het eind, *no matter what*.’”

Katholiek gezin zeker?

“Ja, én gescheiden ouders. Overigens was het een heel goed idee dat mijn ouders uit elkaar zijn gegaan. Ik herinner het me nog goed. Ik was vijf of zes. Mijn moeder riep me bij zich op het bed en vertelde dat ze gingen scheiden. Het eerste wat ik dacht was: dat lijkt me een goede beslissing. Er was veel ruzie bij ons thuis en kinderen zijn daar gevoelig voor. Zoveel spanning in huis, dat is voor niemand goed. Ik heb er nooit onder geleden. Sterker nog: het had zelfs wel wat, het was bijzonder.”

Wat voor een nest was het?

“Anders dan anders, in die zin dat mijn moeder in een rolstoel zit. Toen mijn ouders nog niet getrouwd en heel erg verliefd waren, hebben ze een ernstig auto-ongeluk gehad bij Parijs. Mijn moeder heeft toen haar rug gebroken en een dwarslaesie opgelopen. Een half jaar na het ongeluk zijn ze getrouwd en vertrokken ze naar de Dominicaanse Republiek waar mijn broer is geboren. Ik ben een paar jaar later geboren, gewoon in Tilburg. We zijn opgegroeid in Den Haag. Mijn moeder was katholiek en mijn vader protestants. Ze hebben ontzettend veel van elkaar gehouden. Maar twee geloven op één kussen... Bij mijn ouders sliepen er wel tien duivels tussen. Ik zag een jaar of vier geleden voor het eerst sinds mijn jeugd mijn vader en moeder weer samen. Ze zaten naast elkaar aan tafel. Het vlamde en knetterde, maar je zag ook de liefde.”

Heeft het feit dat je moeder niet kon lopen invloed gehad op wie je bent geworden?

“Een van de grote voordelen van mijn jeugd is dat ik al heel jong heb geleerd dat het leven niet eerlijk is. Toen ik nog student was en vrienden om mij heen daar ook achter kwamen, zei ik: ‘Ja maar jongens, dat wéten jullie toch allang?’ Alles wat me toelicht in het leven – en dat is goddank veel – daar ben ik heel erg blij mee. Ik neem niets voor lief.”

Na mijn burn-out zeg ik sneller nee tegen dingen

Natuurlijk is het vormend om een moeder met een gebroken rug in een rolstoel te hebben. Ze heeft ons alleen opgevoed en mijn broer en ik werden elke dag geconfronteerd met iemand die nogal geslagen is door het leven. Dat heeft me strijdvaardig gemaakt. Wij moesten thuis veel aanpakken. Ik heb voor alles in mijn leven mijn best moeten doen. Ik ben geen zondagskind, ik ben een knokker. Ze hebben me niet gevraagd voor dit theatergezelschap, ik heb zelf een brief geschreven waarom ik er graag bij wilde. Elke millimeter heb ik bevochten. Daar ben ik trots op.”

Wat is het allerleukste aan het theaterleven?

“Het heet niet voor niets *toneelspelen*. Zolang ik speel, werk ik niet. Ik ben gek op die vrijheid.”

Je staat het komende seizoen geboekt voor drie producties van Toneelgroep

Amsterdam: Ajax, Perfect Wedding en Angels in America. Welke moeten we per se gaan zien?

"Angels! Omdat het een legendarische voorstelling is; elf jaar geleden heeft het RO Theater het stuk fantastisch neergezet. De lat ligt dus hoog. Het speelt in New York en het gaat over grote gevoelens. Een enorm evenement: het duurt acht uur."

Acht uur?

"Een paar jaar geleden speelde ik in *Kruis-tochten*, dat duurde zes uur." Dat was voor ons echt zwaar, maar er zaten mensen in de zaal die vier keer zijn komen kijken. Zo meesterlijk was het. Als acteur bedrijf je op dat moment topsport: het stuk is het enige dat telt. Je wordt wakker – laat – je fietst naar het theater, je speelt de voorstelling en je gaat slapen."

En dan ook nog op tournee. Blijft er dan nog zo iets over als een sociaal leven?

"Ik ben een sociaal iemand. Maar ik heb periodes dat ik niet beschikbaar ben. Zoals er ook weer tijden zijn waarin ik heel actief mensen opzoek, bel en spreek."

Hoe is het om vier maanden op tournee te zijn en zo intensief met je collega's te leven?

"Op z'n slechtst is het *Groundhog Day*. Dat is die geniale film over een man die steeds wakker wordt op dezelfde dag. Hij kan er niet uit. Elke dag maakt hij exact hetzelfde mee, een nachtmerrie. Zo kan een tournee zijn."

En in het beste geval?

"Dan is het magisch. Met de groep proberen we elke twee, drie maanden weer iets heel moeilijks voor elkaar te boksen. De belangen zijn altijd groot en dat zorgt ervoor dat je werkt met een geweldige intensiteit. Intiem is het ook. We kennen elkaar zo goed; voor mij is het familie. We delen lief en leed en dat voelt fantastisch. Het is een van de redenen waarom ik een theatermens ben geworden: dat circusgevoel."

Waarom kun jij het goed?

"Ik zou willen dat ik wist dat ik het goed kon! Die twijfel verlaat me helaas nooit. Ik word nooit zekerder van mezelf. Maar de twijfel is ook mijn motor: het zorgt ervoor dat ik mijn stinkende best doe."

Wat is je ambitie, naast het winnen van een Oscar?

"Nee, die Oscar is niet mijn ambitie! Dat gelooft nu niemand meer, maar dat is echt waar. Een Oscar winnen is een droom. Daar werk ik op geen enkele manier naar toe. Met ambitie werk je wel ergens naar toe, dan onderneem je stappen."

Waar naar toe?

"Ik wil heel graag zelf theater maken, als regisseur. Voor mijn veertigste moet

ik daarvoor bepaalde dingen in gang hebben gezet."

Als de pater familias van een gezelschap? Want dat is toch wat een regisseur in feite is?

"Tja, vaderschap... moeten we het straks misschien even over hebben. Ik zie registreren gewoon als het verwezenlijken van

bepaalde artistieke dromen. Voordat ik naar de toneelschool ging, heb ik regie gedaan, dus uiteindelijk moet ik daar weer naar terug denk ik."

En dat vaderschap... wil je zelf kinderen?

"Ik zou graag kinderen willen en ik beschouw dat ook als een groot gemis in mijn leven."

Kan het niet of heb je er geen tijd voor?

"Wat ik zou willen, kan niet."

Wat zou je willen?

"Daar ga ik niet op in, dat is persoonlijk. Maar goed, 'liever koekjes' worden niet gebakken. Soms heeft je leven bepaalde consequenties die je moet aanvaarden. Mijn moeder heeft ook de fles champagne niet opengetrokken toen ze haar rug brak. Elk leven heeft zo zijn dingen en dit is het mijne." □

"Ik ben geen
zondagskind
Ik ben een
knokker"

De hele zomer worden op RTL 5 op zaterdag afleveringen van *RTL Travel* herhaald om 17.30 uur.

Kijk voor meer informatie over de voorstellingen waarin Roeland Fernhout te zien is op www.toneel-groepamsterdam.nl. *Ajax* is te zien vanaf 15 oktober, *Perfect Wedding* vanaf 12 december en *Angels in America* vanaf 1 maart 2008.

